

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KAREN MARGARETA RAHBEK, FØDT HEGER

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872004448/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Og som Staldbroder tro
Blæser da Passaten af fulde Kiæver,
En hiølsom Cherub,
Og forener den ny med den gamle Jord.

KAREN MARGARETA RAHBEK,
FØDT HEGER.
Den 27de Januar 1829.

See Graveren i aarle Stund,
I Dødens kolde, sneebedækte Have!
Han hugger i den frosne Bund
Et Hul paa ny, blandt de nedsiunkne Grave.
I klare Luft fra Taarnet Kløkken klinger,
Mens man en Kiste ned fra Bakken bringer.

Hvo kommer der, ved sørgelige Giald,
Hvis Væemodstøner giennem Luftens bølge?
En Præst, to Brødre med en gammel Skiold;
Det er det hele høitidsfulde Følge.
Han ønskede ingen Vidner til sin Klage,
Beskedent traadte Vennerne tilbage.

Thi Venner havde hun som Faa,
Og Faa, som Camma, Vennerne fortiente.
De skal ei meer til dig paa Bakken gaae,
Hvor Giestfrihed og Munterhed dem vente;
Hvor yndig Vittighed, som Livet fryder,
Dem strax paa Tærskelen velkommen byder.

Hvi døde Du i Vintrens Kuld,
Du, alle Blømsters kiærlige Veninde?
Hvi maatte de, fremspiert af Foraarsmuld,
I store Krands sig ei om Kisten vinde?

Naar næste Vaar den unge Rose kommer,
Den bøier sorgfuld Knoppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,
Thi ei Du vander meer de spæde Buske;
Og maler ei med Farver meer
Paa hvide Bræt de fagre Blomsterduske.
Hvergang din Hauge, Camma! Du besøgte,
Da smilte Flora selv, og Vestenvinden spøjte.

Men ei kun Blomsterbladet blev
Dit Hierte kiært, Du sindrige Veninde!
Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,
Det yndte Du, som Roser og Kierminde.
Og Sproget kiendte Du i hver en Farve,
Der smykte Følelsen, som Blomsterlarve.

Det er forbi! — Nu staaer Du ikke meer,
Og danner smukke Skrin til Vennegave.
I sidste, sorte Skrin jeg seer
Dig langsomt bæres til de Dødes Have.
I tretti Aar Du bar alt paa din Smerte:
Ei nænte Dødens Haand at knuse store Hierte.

Dit stakkels Legem tærtes hen,
Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;
Men Siælen var dog karsk igjen,
Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.
Og hvad, til sidste Stund, selv Qval ei kunde bøie,
Det var dit herlige, dit tankefulde Øiel

Det nedsank aldrig svagt og mat,
Det mægted ingen Pinsler at fordunkle;
Som Stjernen i sin sorte Nat,
Vi saae det giennem Lidelserne funkke;